

Rád si čas od času přečtu debutový román nějakého autora. Nejspíš proto, že při tom cítím jistou nostalgii po době, která se mi každým rokem trochu víc vzdaluje, ale také jednoduše proto, že rád objevuji nové styly psaní a tvůrce, již se za nimi skrývají.

Kniha *Někde před peklem* pro mě byla úžasným objevem. Při její četbě mě okamžitě vtáhla atmosféra, kterou tolik miluji, ta zvláštní směs tajemna a napětí, když člověk cítí, jak do sebe věci postupně zapadají a na povrch pomalu vyplouvá neuvěřitelný příběh.

Hlavní námět této knihy – pověstné Zážitek blízké smrti* – mě rovněž velice zajímá. Co se děje na hranici života a smrti? Co viděli ti, kteří tuto hranici překročili a vrátili se zpět? Může cesta na onen svět nějak ovlivnit naši existenci ve světě živých?

Právě toto vzrušující téma je základem vyprávění Nicolase Tackiana, které nás zavede do života nevšední hrdinky Anny, jež přežije děsivou automobilovou nehodu, aby byla záhy vtažena do víru pekelné spirály. Autor, scénárista je rozeným vypravěčem a mistrem svého oboru, což ve čtenáři vzbuzuje neodolatelnou chuť otočit vždy znovu a znovu na další stránku. A to je to, co na románech miluji ze všeho nejvíc: kochat se četbou, naplno si ji užívat.

Někde před peklem je autorův první a vynikající román, jak ostatně potvrzuje jeho obrovský úspěch, a já doufám, že Nicolas Tackian pro nás chystá další nové příběhy, kterých se již teď nemohu dočkat!

Franck Thilliez

* Zážitek blízké smrti, *Near Death Experiences*, zkratka NDE. Pozn. překl.

„Osvícení nespočívá v tom, že pohlédneme do světla, ale v tom, že vnášíme světlo do temnoty.“

Carl Gustav Jung

KAPITOLA 1

Bílé. Všechno bylo bílé a studené. To bylo první, co Kšilťáka napadlo, sotva se donutil otevřít svá spánkem ztěžklá víčka. Jeho malý zelený stan značky Quechua trčel z bělostné planiny uprostřed lesa jako bradavice. Tento rok přišla zima o něco dřív a první sněhové vločky proměnily Vincenneský les v horskou krajinu. Teplota, klešající hluboko pod bod mrazu, občas v noci zaskočila pár nešťastníků. Stačilo, aby přestal fungovat obyčejný malý vaříč a člověk se do rána proměnil v rampouch. Nacházeli je pak bez života v jejich skromných přístřešcích roztroušených podél lesních cest. Jenže Kšilťák nebyl žádný zelenáč. Se svým jediným parťákem, psem Virgilem, žil na ulici už celou věčnost. Roky strádání a života v neustálém nebezpečí za pár vzácných chvil opravdové svobody. Někteří lidé říkají, že si bezdomovci svůj osud vybrali sami, že nechtějí pracovat, že se odmítají podřídít společenským pravidlům. Jen ať zkusí v zimě přijít a strávit s Kšilťákem a Virgilem noc ve stanu...

Psa našel Kšilťák opuštěného na jednom parkovišti, když toho času přespával v pátém pařížském obvodu. Byl vyhladovělý a ztýraný bývalými majiteli a trvalo jim celé dva měsíce, než si na sebe zvykli. Teď byli jako dva bratři. Drželi nad sebou stráž na život a na smrt.

Virgilovo vyetí Kšilťáka probralo z alkoholických snů. Ve starém spacáku z husího peří bolestně protáhl své staré kosti.

„Virgile! Co sakra vyvádíš? Zavři hubu!“

Žádná reakce. Pes vyrazil mezi stromy, jeho štěkot protínal ledové ticho kolem. Kšilták nespokojeně zabručel, rozsvítil baterku a podíval se na hodinky: tři hodiny ráno. Ztěžka se vyhrabal ze spacáku a sáhl rukou do rohu stanu, kde leželo celé jeho jmění. Jedna malá taška, která sloužila zároveň jako špajzka a trezor. Nacvičeným pohybem hrábl dovnitř a nahmatal sprej. Slzák měl sice prošlou lhůtu, ale Kšilták stejně nepočítal s tím, že by ho použil. Tahle bombička ve spreji byla jeho zbraní, jeho zastrašovací silou v případě problémů. A něco mu říkalo, že problémy budou...

Zvuk rozepínaného zipu. Mohutná postava bezdomovce se protáhla otvorem ve stanu. Noční chlad ho okamžitě udeřil do plic a donutil vykašlávat hleny, které je zanášely jako bahno. Život na ulici ho před viry nijak nechránil, spíš naopak. Alkoholem zdevastovaný imunitní systém měl čím dál tím víc co dělat, aby dokázal čelit nemocem. Z obyčejné rýmy mohl být v tu ránu zápal plic, šupem do nemocnice a pak rovnou na hřbitov. Kšilták to dobře věděl. V jiném životě a v jiné zemi by byl zdravotním bratrem.

Narovnal se mezi stromy obklopujícími jeho skrovné útočiště. Les byl v těchto místech dost hustý. Duby a buky nepravidelně trčely z křovisek a spadáných suchých větví. Člověk tu v létě občas narazil na pár výletníků, v zimě nikdy. Jedinými občasnými návštěvníky byli dobrovolníci z Červeného kříže, vzácněji pak policisté pátrající po lidech bez papírů, co utekli z nedalekého retenčního tábora. Les jako poslední útočiště vyvrhelů a nelegálních přistěhovalců. Plíce Paříže byly jako Kšilták. Nemocné.

Vpravo zapraskala větev. Něco se tam pohnulo.

„Virgile? K noze, starouši! Pojď sem, kamaráde, povídám ti pojď sem!“

Kšilták opatrně postupoval vpřed. Nohy se mu bořily do sněhu, ruku se slzným plynem napřaženou před sebe, připraven postříkat všechno, co by vypadalo jen trochu podezřele.

„Virgile, nedělej kraviny! Koukej vylézt!“

Úzké psí stopy těsně za sebou stoupaly k vrcholu malého kopce, na kterém se k nebi tyčily tři velké břízy jako zmrzlé sochy. Kšilták postupoval rychlým krokem, sprej neustále přitisknutý k hrudi. Čím víc se blížil k vrcholku, tím víc nabývalo psí vrčení na intenzitě. Virgila tam někde něco pořádně děsilo.

Už byl skoro nahoře, když se mu jedna bota zachytila ve sněhu o kus starého kmene.

„Do prdele! To mi ještě scházelo!“

Strávit zbytek noci s mokřýma nohama nebyla zrovna příjemná představa.

„Tak už mě konečně poslechněš, čokle blbej!“

Kšilták proklínal svět a prohrabával sníh kolem nohy ve snaze vyprostit botu, když tu ho náhle neobvyklý zvuk přinutil zapomenout na ledový chlad pronikající mu do chodidla a otočit hlavu směrem k vrcholu kopce. Virgil přestal vrčet, vydával teď jen přerušované chrčení, jako kdyby se vrhal na oběť s jediným cílem: rozcupovat a sežrat. Kšilták nechal botu botou a s bosou nohou doběhl posledních pár metrů, které ho dělily od vrcholu. V dáli ozařovala světla Paříže nebe a dodávala scéně nádech zvláštního neskutečna.

„Ježiši Kriste!“

Bezdomovec vytřeštil oči, když si uvědomil, že kolem něj už nebyl sníh, jen krev. Samá krev. Ještě teplá krev, která mu začínala prosakovat do ponožky.

Pár metrů od něj Virgil zuřivě hryzal do ženské mrtvolky. Tesáky psa vzrušeného chutí krve odtrhávaly cáry masa z lýtka. Nikdy předtím neviděl Virgila ve stavu tak zběsilé zuřivosti.

„Přestaň, do hajzlu! Virgile, přestaň!“

Obří vlčák se otočil k pánovi se zlověstným vrčením. Se svými krvavými zubisky vypadal jako pekelná příšera.

Kšilťák křečovitě zmáčkl sprej a prošlý slzný plyn vzápětí zaplavil oči jeho jediného přítele. Virgil na nic nečekal a s kňučením odběhl, zanechávaje za sebou temně rudou stopu. Kšilťákovy zimou slepené oči se zalily slzami. Na čele se mu perlily velké kapky potu, když tu teď stál sám nad rozcupovanou mrtvolou. V hlavě mu naskočily staré reflexy a automaticky nahmatal ženin puls. V případě srdeční zástavy by ještě dnes dokázal zachránit člověka. Otočil ženě hlavu tak, aby jí viděl do tváře. Bylo však pozdě. Už pro ni nemohl nic udělat. Někdo jí vydloubl oči. Vypadala jako zlověstná figurína. Z širokých krvavých očních důlků zbyly jen zčernalé díry. Strašlivé propasti připravené ho pohltit. Uskočil instinktivně dozadu. Palčivá bolest mu sevřela žaludek a stoupala dál jícnem nahoru. Už skoro zvracel, když ho podivný zvuk donutil se otočit. Něco za ním dýchalo. Pár metrů od sebe uviděl postavu v podřepu skrytou v křoví.

Bezdomovci se stáhlo hrdlo, když zahlédl třpytící se záblesk ostří nože.

Hleděl do očí smrti.

KAPITOLA 2

Vánoce v Paříži, jistojistá depka. To si v každém případě pomyslela Anna, když se dívala na zářící girlandy zdobící Školskou ulici. Navzdory tomu, co se říká, Paříž nebyla město, které umí slavit. Když pomíneme avenue Champs-Élysées a Disneyland park, omezuje se kouzlo Vánoc na totální genocidu jedlí, jejichž opuštěné mrtvoly se válely na chodnících, počínaje 1. lednem.

„Mami? Je zelená. Ty spíš?“

Nathan, devět let, andělská tvářička s tmavýma pronikavýma očima, hleděl upřeně a vážně na svou matku.

„Ke všemu jedeme zase pozdě!“

Anna se podívala do zpětného zrcátka. Řidič černého terénního auta za nimi na ní už blikal. Zázrak, že ještě nezatroubil. Sešlápla plyn a zanechala své úvahy o Vánocích na rohu ulice Monge.

Anna zapsala syna do soukromé školy Hora svaté Jenovéfy nacházející se nedaleko jejich bytu v pátém pařížském obvodu. Mohla by ho tam vodit i bez auta, ale nesnášela hromadnou dopravu. Metro pro ni představovalo vrchol městského zla. Místo bez života, kde se projevovaly nejtemnější stránky lidské bytosti, počínaje lhostejností až po slovní a fyzické násilí. Anna byla vždy přesvědčená, že kdyby byl Goethe Pařížan, umístil by Dantovo peklo na linku č. 13.

„Dneska tě vyzvedne táta.“

Vzadu žádná odpověď. Nathan hleděl ospalýma očima z okénka.
„Máme dnes v práci velkou inventuru, víš, a možná přijdu až pozdě večer.“

Anna se rychle podívala na svého syna. Od té doby, co mezi ní a Alainem panovalo napětí, se už neusmíval jako dřív. Jeho třídní učitelka si jí dokonce pozvala, aby jí sdělila, že je Nathan zakřiknutější než obvykle. Předstírala, že nerozumí, ale věděla moc dobře, že se kvůli jejich nekonečným hádkám trápí. Smutkem stažený dětský obličejík jí drásal srdce víc než cokoliv jiného.

„Slíbíš mi, že nestrávíš večer hraním videoher?“

„Slibuju.“

„Určitě?“

„Řekl jsem, že jo!“

Nepřesvědčivý slib, jehož dodržení moc šancí nedávala.

Blinkr a šup mezi dvě auta u chodníku přímo před vchodem do školy, kde už se tlačila horda dětí.

Nathan se naklonil k matce a letmo ji políbil na tvář. Tohle gesto, tím vzácnější, čím víc rostl, v Anně okamžitě vyvolalo nostalgické vzpomínky na první roky jeho života, kdy byl jejím mrňouskem a kdy jí život připadal klidnější, krásnější.

„Ugo mě pozval na narozeniny... Můžu, mami?“

„A který den?“

„Příští sobotu... Šli bychom asi do skateparku. Souhlasíš?“

Skate, nový koníček, který teď zcela ovládal život jejího syna a nutil Annu navštěvovat všechny specializované obchody ve městě. Na „prkně“, o které jí tak úpěnlivě žádal a které mu koupila, byl nápis gotickým písmem orámovaný dvěma černokřídlými anděli „Skate or Die“. Představa, jak Nathan klouže po asfaltu mezi auty, ji sice občas nedávala spát, ale byla to teď jediná činnost, při které se usmíval, takže...

„Ano, drahoušku. *Skate or Die!*“

„Díky mami! Super!“

Nathan jí znovu políbil, tentokrát o poznání vřeleji. Ještě chvíli se kochala přítomností toho malého človíčka, pro kterého by udělala cokoliv na světě.

„Buď hodný a hezky ve škole pracuj, moje kuřátko.“

Bouchnutí dveří. Nathan už byl venku a spěchal za kamarády. Zmizel v útrokách školní budovy a zanechal svou matku samotnou za volantem. Ještě chvíli pozorovala děti, jejichž proud pomalu utíchal. Zvonek ohlašující konec příchoďů. Brána školy se zavřela, byl čas odjet, začít svůj další pracovní den, svůj každodenní jednotvárný život, svou samotu. Anna se pomalu rozjela a stočila volant napravo, aby najela na hlavní třídu. Nákladáku projíždějícího ulicí plnou rychlostí si nevšimla.

Ve zlomku vteřiny se její auto proměnilo v podivnou hromadu kovu, plastu a krve. Zády a obličejem jí projela prudká bolest, když ji náraz vymrštil do čelního skla. Pak se čas zastavil...

